

זמני שבת

הדלקת נרות 8:42pm
סנחה ליל סוכה 7:00pm

פרשת השבוע
שלח

סחרית - 9:00am
סנחה סוכה יום 8:50pm
סקיעה 9:00pm
סוכאי סוכה 9:56pm

להתפרש אצלו לרעה. אותה ארץ שהייתה "זבת חלב ודבש" נעשתה בפייהם "ארץ אוכלת יושביה". המציאות לא השתנתה; המבט השתנה. כמה הדבר שייך לחיים שלנו.

אדם יכול להסתכל על הבית שלו ולראות רק מה חסר: הילדים לא מסודרים, הבית עמוס, אין מספיק זמן, אין מספיק שקט. והוא יכול להסתכל על אותו בית ולומר: כאן המקום שה' נתן לי לבנות. כאן יש נשמות יקרות. כאן אני צריך להוסיף סבלנות, מילה טובה, הקשבה, אחריות. זה לא אומר שהכול קל, אבל זה אומר שהמבט מתחיל מן השליחות ולא מן התלונה.

אדם יכול להסתכל על הקהילה ולראות רק מה לא מושלם: מי לא הגיע, מי דיבר, מי לא עזר, מה חסר, מה עוד צריך לתקן. ויש באמת דברים שצריכים תיקון. אבל אפשר לראות גם אחרת:

ברוך ה' יש מניין, יש תפילה, יש שיעורים, יש משפחות, יש ילדים, יש אנשים טובים שרוצים לעשות טוב. ומכאן שואלים: מה אני יכול להוסיף? אולי חיוך. אולי עזרה קטנה. אולי השתתפות בשיעור. אולי שמירה על שקט בתפילה. אולי מילה טובה לאדם חדש. כך בונים קהילה — לא מתוך תלונה, אלא מתוך אחריות.

גם האדם כלפי עצמו עלול להיות כמו מרגל. הוא בודק את עצמו וחוזר עם דוח קשה: "אני לא משתנה", "אני לא מצליח", "אין לי כוח", "כבר ניסיתי". לפעמים יש אמת בקושי, אבל אסור להפוך קושי לפסק דין. כלב מלמד אותנו לומר לנפש: "עלה נעלה". לא ביום אחד, לא בכוח עצמי ריק, אלא בעזרת ה', צעד אחרי צעד. עוד תפילה אחת בכוונה. עוד שבת אחת בכבוד. עוד ויתור אחד בבית. עוד שיעור אחד. עוד מאמץ קטן. בסוף הפרשה באה מצוות ציצית: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". אותה לשון של "לתור" שנאמרה במרגלים חוזרת כאן. התורה מחברת בין העיניים לבין הלב.

העיניים רואות, אבל הלב מפרש. אם הלב מלא פחד, גם הברכה נראית מאיימת. אם הלב מחובר לה', גם הקושי נעשה חלק מן הדרך. הציצית מזכירה לאדם בכל יום: אל תיתן לעיניים להוליך אותך לבד. קשר את המבט שלך אל הקדושה, אל הזיכרון, אל "אני ה' אלוקיכם". ראייה יהודית איננה רק לראות מה יש מולנו, אלא לראות לפני מי אנחנו חיים, מי נתן לנו את הכוחות, ומה השליחות שלנו בתוך המציאות הזאת.

פרשת שלח קוראת לנו לתקן את המבט. לראות את הארץ הטובה שה' נתן לנו — את הבית, המשפחה, הקהילה, התורה, השבת, התפילה — ולא להתעלם מן האתגרים, אבל גם לא להשתעבד להם. לדעת לומר: יש קושי, אבל יש גם ברכה. יש אחריות, אבל יש גם סייעתא דשמיא. יש דרך ארוכה, אבל אנחנו לא הולכים לבד.

יהי רצון שנזכה כולנו לרוח אחרת — רוח של אמונה, ענוה ואומץ; שנדע לראות טוב, לדבר טוב ולעשות טוב; שנזכה לבנות את ביתנו ואת קהילתנו מתוך אחריות בלי גאווה, עשייה בלי שכחת ה', וביטחון בה' שמוליד מעשים טובים ולא פסיביות. ומתוך כך תשרה ברכה בכל מעשה ידינו.

המרכז לישראלים

Jewish Outreach center

בראשות הרב משה גרשון שטיינמץ (MG) שליט"א

לראות נכון — וללכת קדימה

מפי הרב MG שליט"א

פרשת שלח היא מן הפרשיות שבהן התורה מלמדת אותנו עד כמה גדול כוחו של מבט. שנים עשר אנשים יוצאים לראות את ארץ ישראל. הם אינם אנשים פשוטים. התורה מדגישה: "כלם אנשים, ראשי בני ישראל הם". רש"י מביא שכל מקום שנאמר "אנשים" לשון חשיבות. כלומר, בתחילת הדרך הם היו אנשים חשובים, בעלי מעמד, בעלי אחריות, אנשים שהעם יכול היה לסמוך על דבריהם.

ומכאן השאלה נעשית גדולה יותר: כיצד אנשים חשובים כל כך מגיעים לדבר בצורה שמחלישה את כל העם? הרי הם ראו את הארץ. הם ראו את פירותיה. הם הודו בפייהם: "באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש הוא". הם לא הכחישו את הטוב. ובכל זאת, מיד אחר כך באה המילה "אפס" — "אפס כי עז העם". מילה אחת קטנה, אבל היא משנה את כל האווירה. במקום שהטוב יהיה המרכז, הפחד נעשה המרכז. במקום שהברכה תאיר את הדרך, הקושי סוגר את הלב. לעומתם עומד כלב בן יפונה ואומר:

"עלה נעלה וירשנו אתה כי יכול נוכל לה".

כלב לא אומר שאין קשיים. הוא לא מנחיש את הערים הבצורות. הוא לא אומר שאין ענקים. הוא ראה את מה שכולם ראו, אבל הוא פירש את המציאות אחרת. המרגלים ראו קושי ואמרו: סימן שלא נוכל. כלב ראה קושי ואמר:

אם הקבי"ה הביא אותנו עד כאן, ודאי יש דרך ללכת קדימה. זהו הבדל דק, אבל הוא משנה חיים שלמים. יש אדם שרואה את המציאות בעיניים של פחד. כל דבר נראה לו גדול ממנו. כל אתגר נעשה איום.

כל קושי מוכיח לו שלא כדאי להתחיל. ויש אדם שרואה את המציאות בעיניים של אמונה. הוא אינו תמים ואינו מתעלם. הוא יודע שיש דרך, יודע שיש מאמץ, יודע שיש אחריות, אבל הוא אינו נותן לקושי להיות המילה האחרונה.

התורה אינה מבקשת מאיתנו לחיות בדמיון. אדרבה, משה רבנו שולח את המרגלים לבדוק: "החזק הוא הרפה, המעט הוא אם רב". צריך לדעת. צריך לבדור. צריך לקשקש. יהודי איננו אדם שמסתמך על אמונה כדי לא לעשות כלום. אבל אחרי הבדיקה באה השאלה העיקרית: מה עושים עם מה שראינו? האם הראייה מובילה אותנו לאחריות, תפילה והתקדמות, או שהיא הופכת להיות תירוץ לייאוש?

כאן נמצא אחד היסודות הגדולים בעבודת ה': אחריות בלי גאווה, אמונה בלי פסיביות. האדם צריך לפעול, אבל לזכור שהכוח לפעול בא מאת ה'. האדם צריך לתכנן, אבל לדעת שהברכה אינה בידו בלבד. האדם צריך להתאמץ, אבל לא לומר "כוחי ועוצם ידי". מצד שני, אסור לו לומר "הכול בידי שמים" ולהשתמש מן השליחות שלו. הדרך של התורה היא אמצע קדוש: לעשות את שלנו, בענוה, בתפילה, בביטחון, ולהניח את הברכה ביד ה' יתברך.

האור החיים הקדוש מביא בכמה מקומות בפרשה שהבעיה לא הייתה רק עצם ראיית הארץ, אלא הפגם הפנימי שנכנס בשליחות. כאשר אדם יוצא לראות מתוך עין נקייה, הוא יכול לחזור עם חיוזק. אבל כאשר בתוך הלב כבר יש פחד, חשש או רצון לברוח מן האחריות — גם הדברים הטובים שהוא רואה עלולים

מודעות

איחולים

פרקי אבות בשעה 8:00
לפני מנחה

הסח של אלה שמראה אדם

יש דברים שנראים קטנים מאוד, אבל הם מחזיקים עולם שלם. מילה טובה היא אחד מהם. אדם יכול לעבור יום שלם עם עומס בלב, עם דאגות, עם תחושה שלא רואים אותו, ופתאום משהו אומר לו מילה אחת: "תודה", "ישר כוח", "שמחתי לראות אותך", "אתה חשוב לנו". לפעמים המילה הזאת לא משנה את המציאות החיצונית, אבל היא משנה את הכוח של האדם לעמוד בתוכה.

חז"ל אומרים במסכת אבות: "הוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות". לא כתוב רק לקבל תלמיד חכם, לא רק לקבל חבר קרוב, לא רק לקבל מי שמתאים לנו. "כל האדם". כל אדם צריך פנים שמראות לו שהוא רצוי.

לפעמים אדם נכנס לבית הכנסת, לשיעור, לאירוע קהילתי או אפילו לבית משפחה, והוא בודק בשקט: האם שמו לב שבאתי? האם יש לי מקום? האם אני חלק? פנים מאירות יכולות לפתוח לו את הלב.

זה לא עניין של נחמדות חיצונית בלבד. זו עבודת ה'. כי אדם נברא בצלם אלוהים. כשאנחנו מכבדים אדם, אנחנו לא רק מתנהגים יפה; אנחנו מכירים בכבוד שהקב"ה נתן בו. כשאנחנו פוגשים יהודי בסבר פנים יפות, אנחנו אומרים בלי מילים: אתה לא שקוף. אתה לא עוד מספר. יש לך נשמה, יש לך מקום, יש לך ערך.

בפרשת שלח רואים עד כמה דיבור יוצר מציאות. המרגלים חזרו מן הארץ, ודיבורם השפיע על לב העם. מילים הפכו לפחד, פחד הפך לבכיה, ובכיה הפכה למשבר גדול. ומנגד, כלב בן יפונה עמד מול העם ואמר: "עלה נעלה וירשנו אותה". גם זו מילה. גם זה דיבור. אבל דיבור אחר לגמרי. דיבור שמרים, דיבור שמחזיר את האדם לכוח שה' נתן בו, דיבור שלא מתעלם מן המציאות אבל לא נותן לה לשבור את הרוח.

אנחנו רגילים לחשוב שכדי להשפיע צריך להיות רב גדול, מנהיג ציבור, גבאי, דרשן, מחנך או בעל תפקיד. בוודאי שיש לתפקידים האלה ערך גדול, אבל יש השפעה שנמצאת ביד כל אדם. אדם שיוזע לומר מילה טובה בזמן הנכון, יכול להציל יום שלם של משהו. אדם שיוזע להימנע מהערה מיותרת, יכול למנוע כאב גדול. אדם שיוזע להודות, לפרגן, להאיר פנים, לשאול בשלום חברים — בונה סביבו אווירה של קדושה.

החפץ חיים עסק רבות בכוח הדיבור. בדרך כלל אנחנו זוכרים את זה מצד הזהירות מלשון הרע, וזה באמת יסוד גדול. אבל יש גם צד חיובי: אם הדיבור יכול להזיק, סימן שהוא גם יכול לרפא. אם מילה לא נכונה יכולה להרחיק, מילה נכונה יכולה לקרב. אם דיבור של ביקורת יכול להחליש, דיבור של עידוד יכול להחזיר לאדם את האמון בעצמו.

כמה זה חשוב בתוך בית. יש אנשים שמחוץ לבית יודעים לומר תודה, לחייך, לכבד, אבל בבית — דווקא במקום הכי יקר — המילים מתקצרות. התורה מבקשת מאיתנו לא לשמור את הסבר פנים יפות רק לאורחים. הבעל צריך לשמוע מילה טובה. האישה צריכה לשמוע הערכה. הילדים צריכים לשמוע שמאמינים בהם. גם ילד שעשה טעות צריך לדעת שהוא לא הטעות שלו. גם בן זוג שעייף או נכשל צריך לדעת שיש מי שרואה את ההשתדלות שלו.

מילה טובה אינה שקר. אין הכוונה לומר דברים שאינם אמת. להיפך, צריך לפתח עין שרואה אמת טובה. בכל אדם יש נקודה טובה. בכל בית יש נקודה שראויה להודאה. בכל קהילה יש אנשים שעושים בשקט דברים שאף אחד כמעט לא רואה. מי שמתרגל לראות טוב, מגלה שיש לו הרבה על מה להודות.

וכאן צריך להיזהר גם מהצד השני: לא להפוך את האדם למקור הכוח של עצמו. לפעמים בעולם מדברים על "כוח המילים" כאילו האדם לבדו יוצר הכול. התורה מלמדת אחרת. הכוח לדבר טוב הוא מתנה מאת ה'. הפה ניתן לנו כדי להתפלל, לברך, ללמוד תורה, לעודד, לפייס, לחזק. אנחנו אחראים להשתמש בו נכון, אבל הכוח עצמו איננו שלנו באופן עצמאי. לכן לפני שמדברים, טוב לזכור: הפה הזה יכול להיות כלי של קדושה.

יש רגעים בקהילה שבהם מילה אחת עושה שינוי. גבאי שמודה למתנדב. מתפלל שמפנה מקום לאורח. אדם שמחייך למי שנכנס בפעם הראשונה. חבר ששואל אדם שלא הגיע כמה שבתות אם הכול בסדר. אלו לא דברים קטנים. אלו אבנים קטנות שבונות בית גדול.

הגמרא אומרת שהמלכין שיניים לחברו יותר ממשקו חלב. חיך, פנים מאירות, מילה טובה — יש בהם הזנה לנפש. אדם לא חי רק מלחם ומים. הוא חי גם מהתחושה שמשהו רואה אותו בעין טובה.

השבת, פרשת שלח, מזכירה לנו לבחור איזה דיבור אנחנו מכניסים לעולם. האם הדיבור שלנו מוסיף פחד או אמונה? האם הוא מכווץ או מרחיב? האם הוא גורם לאדם להרגיש קטן, או מזכיר לו שיש בו נשמה וכוח מאת ה'? נזכה להשתמש במילים שלנו לבניין. בבית, בבית הכנסת, בעבודה, עם הילדים, עם בני הזוג, עם החברים ועם כל יהודי. מילה אחת טובה, כשהיא נאמרת בלב נקי, יכולה להיות שליחות גדולה מאוד.

זכרון אברהם
ממשיכים שוב
בכולל!!
בזמן חגים את חז"ל
"אלו מציאות"
בואו בהמוניכם!
כל המעטף לכולל
יקבל מלגה של
300\$
לחודש
מנחה וערבית - 7:45
תחילת הכולל - 8:15
יומי חמישי את כלל המעטף
אין דבר גדול מדף במדף!
חבר ראשון
הוא מוזמן

חסדי אברהם
הזמנה מיוחדת לנשות טורונטו
יום שלישי | 7:00 בערב
שיעור לנשים
בעייני השעה
חפי הירב MG
קרב של חיים, תורה וחסד
באווירה נעימה, חמה ומזוגזגת
כל הנשים מוזמנות
מחכה אליהן
מיטל ג'קלין קבטה
במרכז ליהודים
PROMENADE VILLAGE
כיכר על יונג

בקרוב

West Coast ROAD TRIP
CAMP OFEK · HTC

FOR GRADES 9,10,11,12

AUGUST 2-11

9 EPIC DAYS. ENDLESS MEMORIES.
ONE UNFORGETTABLE ROAD TRIP!

WE'RE GOING TO
PHOENIX ♥ GRAND CANYON ♥ LAS VEGAS ♥ LOS ANGELES

THE ULTIMATE WEST COAST ROAD TRIP EXPERIENCE!

HORSEBACK RIDING, WATER SPORTS, ROCK WATER SLIDE, NATURAL POOL OF WATER, CAMPING, BONFIRE NIGHTS, LUXURY DINNERS, WATER PARK FUN, TUBING, KAYAKING, THE GROVE SHOPPING, BOWLING & ARCADES, VEGAS STRIP, MINI WORLD, WAX MUSEUM, ICONIC SPOTS

SIGN UP

438-467-5387 SHANY STEIMETZ
437-388-4117 SARA GOLDSTEIN

ג'מבורי

כיף והנאה לילדים!

כל יום ראשון!

החל מ-19 באפריל עד 10 במאי

שעות פעילות: 9:45 עד 12:00 בצהריים

לגילאי 3-6

מגוון פעילויות מהנות:

משחקים, יצירה, סיפורים, שירים ותנועה, והרבה כיף!

לפרטים והרשמה: 647-642-6626

Join us Pre-K to Grade 3

Open House

THURSDAY, JUNE 18
7:30 PM

Zucker is a national network of schools combining the academic excellence of leading private schools with the richness of Jewish identity and the warmth of a loving community.

Meet the Head of School

Expert-led instruction that reveals what children can truly achieve.

Engaged minds. Enduring values.

ZUCKER JEWISH ACADEMY TORONTO

הדוח שלא נכתב

בקהילה אחת רצו לפתוח שיעור חדש בליל שבת. לא שיעור ארוך, לא משהו כבד. חצי שעה אחרי סעודת שבת, בבית הכנסת, דבר תורה, קצת הלכה, קצת שיחה סביב פרשת השבוע. הרעיון עלה כמה פעמים, אבל בכל פעם מישהו אמר: "אנשים עייפים", "לא יבואו", "כבר ניסינו דברים כאלה", "בחורף קר", "בקוץ מאוחר", "משפחות עסוקות". כל טענה הייתה הגיונית בפני עצמה, ובסוף הרעיון נשאר במגירה. באחד הערבים ישבו כמה חברים אחרי ערבית. על השולחן היו כוסות תה, כמה עוגיות, ושיחה רגילה של סוף יום. אחד המתפללים, אדם שקט שלא הרבה לדבר, אמר לפתע: "אולי בכל זאת ננסה את השיעור בליל שבת. אפילו אם יבואו חמישה אנשים, זה שווה".

אחד החברים חיך ואמר: "חמישה? הלוואי. אני אומר לך מראש — לא ילך".

"למה אתה בטוח?" שאל אותו האיש השקט.

"כי אני מכיר את הציבור", ענה החבר. "כולם אומרים שהם רוצים שיעורים, אבל בפועל כל אחד עסוק. זה לא ביקורת, זו מציאות".

האיש השקט לא התווכח. הוא רק אמר: "מציאות צריך לראות. אבל לפעמים צריך גם לבדוק אם אנחנו עוזרים למציאות להיות טובה יותר, או רק מסבירים למה היא לא תשתנה".

המשפט נשאר באוויר.

כמה ימים אחר כך הוא הכין דף קטן. לא מודעה צבעונית, לא הבטחות גדולות. רק כמה שורות: "השבת אחרי הסעודה — חצי שעה של תורה ושיחה בבית הכנסת. כולם מוזמנים. מי שיכול, שיביא איתו עוד חבר". הוא ביקש רשות מהגבאי, תלה את הדף ליד הכניסה, ושלח הודעה לכמה אנשים באופן אישי. ביום שישו אחר הצהריים, אחד החברים פגש אותו ואמר: "נו, הכנת כבר את רשימת המשתתפים?"

"לא", הוא ענה בחיוך. "הכנתי כיסאות".

"כמה?"

"עשרים".

החבר צחק. "אתה אופטימי".

"אולי", אמר האיש. "אבל גם אם יבואו שישה, לא נעים שהם יראו שהכנו רק ארבעה כיסאות".

בליל שבת, אחרי הסעודה, הוא הגיע לבית הכנסת מוקדם. האורות דלקו. הכיסאות היו מסודרים במעגל. על השולחן היו כמה חומשים, סידורים, ובקבוק מים. במשך כמה דקות לא נכנס אף אחד. הוא עמד שם לבד, והיה רגע שבו גם בלבו עלתה המחשבה: אולי הם צדקו. אולי באמת זה לא הזמן. אולי אנשים לא יבואו.

ואז נכנס אדם אחד. אחריו עוד אחד. אחר כך אב עם בן צעיר. אחר כך שני חברים שבאו "רק לראות". בסוף ישבו שם שנים עשר אנשים. לא אולם מלא, לא אירוע גדול, אבל מספיק כדי להתחיל.

השיעור לא היה מושלם. אחד הילדים קצת הפריע, אחד המבוגרים שאל שאלה ארוכה מדי, והיו רגעים של שקט מביר. אבל הייתה שם תורה. הייתה שם נחת של שבת. אנשים דיברו על הפרשה, על הבית, על אמונה בתוך קושי. בסוף אחד המשתתפים אמר: "האמת, הייתי צריך את זה".

בשבוע הבא כבר באו חמישה עשר. בשבוע השלישי באו שמונה, כי ירד גשם חזק. אחד החברים אמר: "אתה רואה? זה יורד". האיש השקט ענה:

"שמונה יהודים שלומדים תורה בליל שבת זה לא ירידה. זה אור".

כעבור חודשיים, השיעור כבר הפך לחלק טבעי מהשבת בקהילה. לא תמיד באו אותם אנשים. לא תמיד היה מלא. אבל נוצרה נקודה קבועה של תורה, של חיבור, של פנים מאירות. אנשים התחילו להישאר עוד כמה דקות אחרי התפילה. חדשים הרגישו שיש להם מקום. נערים שמעו דבר תורה פשוט וברור. אבות ובנים ישבו יחד. משהו קטן השתנה.

באחד הלילות, אותו חבר שפעם אמר "לא ילך" ניגש לאיש השקט ואמר לו: "אני חייב לומר לך משהו. אם הייתי כותב אז דוח על הסיכויים של השיעור, הייתי כותב שהוא ייכשל. היו לי הוכחות. אבל אתה לא כתבת דוח. אתה הכנת כיסאות".

האיש השקט חיך. "גם המרגלים כתבו דוח", הוא אמר. "השאלה היא אם הדוח משאיר מקום לה".

החבר שתק רגע. הוא הבין שהמשפט לא נאמר נגדו. הוא נאמר בעד כולנו. כי לפעמים כולנו כותבים דוחות בלב: על הבית, על הילדים, על הקהילה, על עצמנו. "זה לא ילך". "הוא לא ישתנה". "אין לי כוח". "כבר ניסיתי".

לפעמים יש בדוחות האלה עובדות נכונות. אבל יש בהם גם סכנה: הם עלולים לסגור את הדלת לפני שהקבי"ה פתח אותה.

האיש השקט לא היה נאיבי. הוא לא הבטיח הצלחות. הוא לא אמר שהכול קל. הוא רק עשה את חלקו: תלה דף, שלח הודעה, סידר כיסאות, פתח חומש, וחיכה. הייתה בזה אחריות בלי גאווה. עשייה בלי רעש. אמונה בלי פסיביות. הוא לא אמר "אני אבנה את הקהילה". הוא אמר במעשיו: "אני אעשה פעולה קטנה, והברכה ביד ה'".

כעבור זמן, כששאלו אותו למה התחיל דווקא אז, הוא אמר: "חשבתי על כלב בן יפונה. הוא ראה את מה שכולם ראו, אבל לא נתן לפחד להיות המילה האחרונה. אמרתי לעצמי: אולי גם אנחנו צריכים לפעמים לא לתת לפחד להיות הגבאי של בית הכנסת".

מאז, בכל פעם שרצו להתחיל משהו קטן — שיעור, עזרה למשפחה, ביקור חולים, פעילות לילדים — מישהו בקהילה היה אומר: "קודם נכין כיסאות". זה נהיה משפט פנימי. לא משפט של ביטחון עצמי ריק, אלא תזכורת פשוטה: אנחנו עושים את שלנו, בענווה, והקב"ה ייתן ברכה.

שאלה:

כאשר אנחנו רואים קושי אמיתי מול העיניים, האם אנחנו כותבים מיד דוח של "יאוש" — או מכינים כמה כיסאות לאפשרות שה' רוצה לפתוח לנו פתח?

הידעת?!

**טהרת המשפחה
שלום בית**

שיעור מיוחד ומחזק

מפי
הרב משה רוזנבוים שליט"א

מומחה בינלאומי בשלום בית

יום שני שעה 8:30

כלים מעשיים על פי התורה!

- כלים מעשיים על פי התורה
- התנהלות נכונה בין איש לאשתו
- בונה בית של כבוד, הבנה ואמונה

לגברים בלבד

מיקום:
במרכז לישראלים Promenade Village

כואב מוצ'מניק!

המרכז לישראלים

יום שלישי

שיעור לנשים

מגיד השיעור
הרב יעקב אמסלם

נושא השיעור

ביטחון בה'

בשעה 7:00 בערב

כיבוד קל יוגש

אחכה לראותכן!

כל הנשים בטוונטו

מוצ'מניק!

מיטל בקלין קבסה

חסדי אברהם

חוגים פרידה עם אבישי ויונה הצלחה בכל מכל כל

רגע אחד לכל החיים

הרב MG עושה את זה WOW

קשר אישי

הדרכת חתן
לפני החתונה

חופה מרגשת
ושמוחה

לפרטים

הרב MG

647-5889967

Rabbimg@israelicenter.org

היחר מצווה שלא מכבד על הזולת

הוא ראה את האדם הפשוט שלא עומד במרכז, אבל נושא על כתפיו את הנוחות של אחרים. וזו גדלות אמיתית: לראות את מי שלא רואים. כמה הדבר שיין לחיי הקהילה. בבית הכנסת יש הרבה עבודת קודש שנעשית בשקט. מישהו פותח את הדלתות. מישהו מסדר את הסידורים. מישהו מכין את הקידוש. מישהו מנקה אחרי כולם. מישהו דואג לכיסאות, לתאורה, לשיעורים, לילדים, לאורחים. לא תמיד שמים לב. לפעמים אפילו יש הערות: למה כך, למה לא כך, למה חסר, למה מאוחר. אבל אדם בעל עין טובה שואל קודם: מי טרח כאן? למי צריך לומר תודה? האם הבקשה שלי נאמרת בצורה שמכבדת את מי שעושה? גם בבית הדבר נכון מאוד. יש אדם שרוצה שבת יפה ומכובדת, וזה ודאי רצון טוב. אבל אם ההכנות לשבת נעשות מתוך לחץ, ביקורת, דרישות וכעס — משהו מן האור של שבת עלול להיחסר. לפעמים ההידור הגדול ביותר הוא מילה טובה במטבח. לפעמים כבוד שבת מתבטא בכך שאדם עוזר בלי שיבקשו ממנו. לפעמים הקדושה של השולחן מתחילה לא רק בקידוש, אלא באופן שבו דיברנו זה עם זה שעה לפני כן. הסיפור על רבי ישראל מלמד שגם מצווה צריכה לבוא עם לב. התורה לא ניתנה למלאכים, אלא לבני אדם, ובני אדם חיים יחד. לכן עבודת ה' אמיתית מחברת בין שמים וארץ: בין נטילת ידיים לבין מי שהביא את המים; בין תפילה בכונה לבין שקט שמכבד את המתפללים; בין לימוד תורה לבין מילה טובה בבית; בין הידור מצווה לבין אחריות שלא להכביד על הזולת. יש כאן גם יסוד גדול בענווה. אדם עלול לחשוב: אני עובד את ה', אני מחמיר, אני מדקדק, אני מבין מה חשוב. רבי ישראל מלמד שהאדם צריך להיזהר שלא להפוך את עבודת ה' שלו לסיבה להרגיש מעל אחרים. הכוח לעבוד את ה', הרצון להדר, היכולת להבין ולהקפיד — הכול מתנה מאת ה' יתברך. ואם זו מתנה, היא צריכה להפוך את האדם לעדין יותר, לא לקשה יותר; רגיש יותר, לא תובע יותר; מלא תודה, לא מלא דרישות. בפרשת שלח אנו לומדים על כוח הראייה. המרגלים ראו את הארץ, אבל המבט שלהם החמיץ את עומק השליחות. רבי ישראל מסלנטר מלמד אותנו לתקן את המבט ביום יום: לראות את האדם שמולנו, לראות את הטורח שמאחורי הדברים, לראות את כבוד הבריות כחלק בלתי נפרד מעבודת ה'. קהילה שנבנית בדרך הזו נעשית קהילה של תורה וחסד. לא רק מקום שמתפללים בו, אלא מקום שאנשים מרגישים בו נראים. לא רק מקום של שיעורים, אלא מקום של כבוד הדדי. לא רק מקום של דקדוק במצוות, אלא מקום שבו הדקדוק מביא יותר ענווה, יותר אהבת ישראל ויותר אחריות.

יהי רצון שנזכה ללמוד מדרכיו של רבי ישראל מסלנטר לעבוד את ה' בלב שלם: להדר במצוות, אבל גם להיזהר בכבוד הזולת; לעשות טוב, אבל בלי להכביד; לפעול, לבנות ולהתחזק, ותמיד לזכור שהכוח עצמו מאת ה' יתברך.

מסופר על רבי ישראל מסלנטר זצ"ל, מייסד תנועת המוסר, שהיה נוהר מאוד שלא תישאר עבודת ה' רק בבית המדרש או בספרים, אלא תרד אל החיים עצמם — אל הבית, אל הרחוב, אל היחס לאדם אחר, אל המילה שנאמרת ואל המאמץ שמיישהו אחר משלם בגלל.

אצל רבי ישראל, יראת שמים לא נמדדה רק בשאלה כמה האדם מחמיר על עצמו, אלא גם בשאלה האם החומרה שלו באה יחד עם עדינות, אחריות ורגישות. הוא לימד את תלמידיו שאדם יכול להקפיד מאוד במצווה, אבל אם תוך כדי כך הוא שוכח את כבודו של הזולת — חסר משהו בעצם עבודת ה' שלו.

פעם אחת התארח רבי ישראל בבית מסוים. באותם ימים, לא בכל בית היו מים זמינים כמו בימינו. פעמים רבות היו צריכים להביא מים מבחוץ, בדליים, בטורח גדול. בני הבית התכוננו לכבוד האורח החשוב, וכמובן רצו לתת לו כל מה שצריך ברווח ובכבוד. כאשר הגיע זמן נטילת ידיים לסעודה, הבחינו הנוכחים שרבי ישראל נוטל את ידיו במעט מים בלבד. לא מתוך זלזול חלילה, ולא מפני שלא ידע את מעלת ההידור בנטילת ידיים בשפע מים, אלא במכון ובזהירות.

שאלו אותו בעדינות: הרי הרב רגיל לדקדק במצוות, ומובא שיש מעלה להשתמש במים ברווח לנטילת ידיים. מדוע הפעם הרב מצמצם כל כך?

ענה רבי ישראל תשובה קצרה, אבל עמוקה מאוד: את המים הללו מישהו צריך להביא. אם אני אהדר במצווה על חשבון הטורח של אדם אחר — איזה הידור הוא זה?

במילים הללו נפתחת בפנינו דרך שלמה בעבודת ה'.

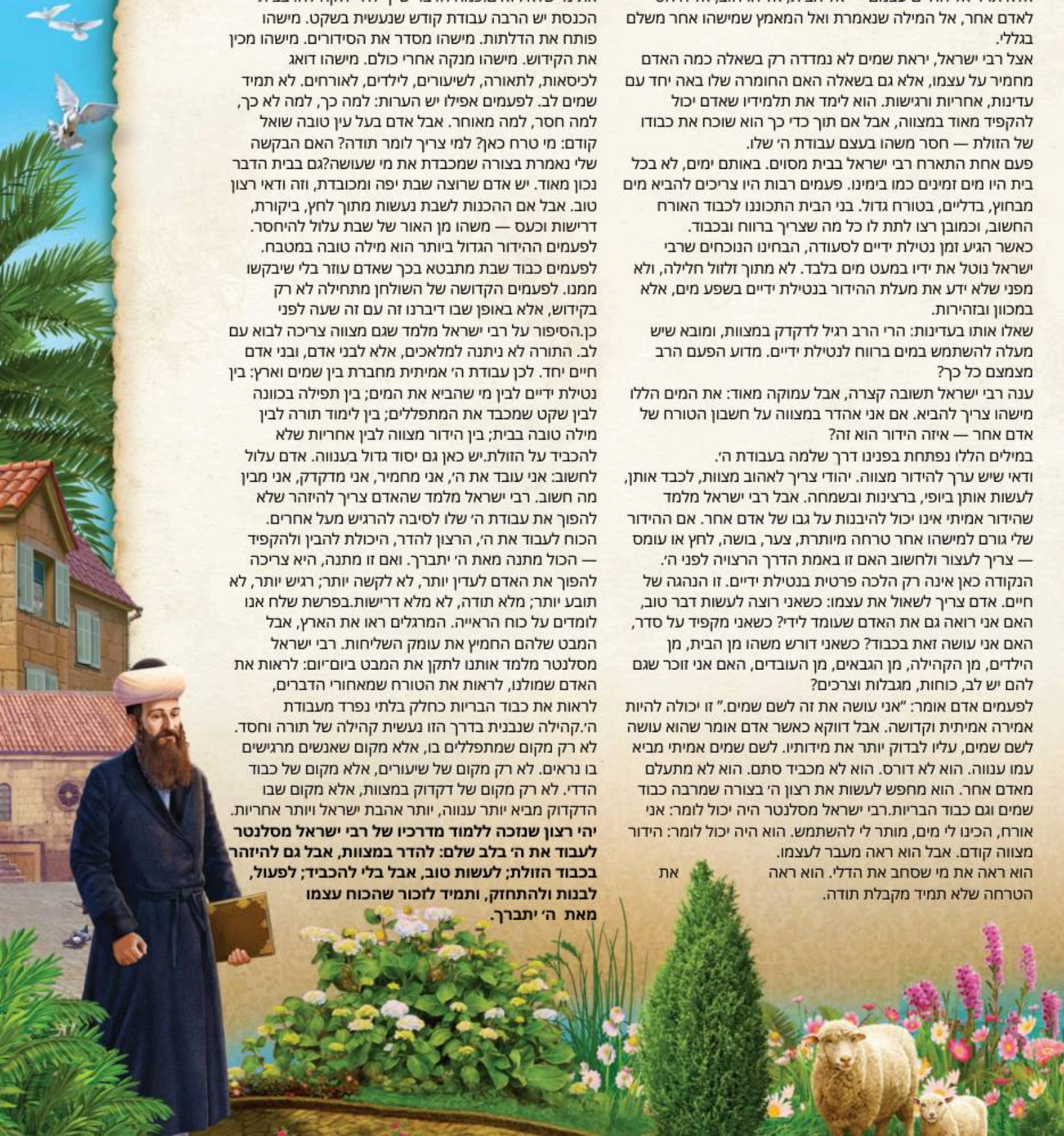
ודאי שיש ערך להידור מצווה. יהודי צריך לאהוב מצוות, לכבד אותן, לעשות אותן ביופי, ברצינות ובשמחה. אבל רבי ישראל מלמד שהידור אמיתי אינו יכול להיבנות על גבו של אדם אחר. אם ההידור שלי גורם למישהו אחר טרחה מיותרת, צער, בושה, לחץ או עומס — צריך לעצור ולחשוב האם זו באמת הדרך הרצויה לפני ה'.

הנקודה כאן אינה רק הלכה פרטית בנטילת ידיים. זו הנהגה של חיים. אדם צריך לשאול את עצמו: כשאני רוצה לעשות דבר טוב, האם אני רואה גם את האדם שעומד לידי? כשאני מקפיד על סדר, האם אני עושה זאת בכבוד? כשאני דורש משהו מן הבית, מן הילדים, מן הקהילה, מן הגבאים, מן העובדים, האם אני זוכר שגם להם יש לב, כוחות, מגבלות וצרכים?

לפעמים אדם אומר: "אני עושה את זה לשם שמים." זו יכולה להיות אמירה אמיתית וקדושה. אבל דווקא כאשר אדם אומר שהוא עושה לשם שמים, עליו לבדוק יותר את מידותיו. לשם שמים אמיתי מביא עמו ענווה. הוא לא דורס. הוא לא מכביד סתם. הוא לא מתעלם מאדם אחר. הוא מחפש לעשות את רצון ה' בצורה שמרבה כבוד שמים וגם כבוד הבריות. רבי ישראל מסלנטר היה יכול לומר: אני אורח, הכינו לי מים, מותר לי להשתמש. הוא היה יכול לומר: הידור מצווה קודם. אבל הוא ראה מעבר לעצמו.

הוא ראה את מי שסחב את הדלי. הוא ראה

את הטורח שלא תמיד מקבלת תודה.

10. יהוה יברך לילה

נוצאו את הפריטים

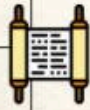
אנחנו מזמרים שירי

פרקי אבות

חיווק לבית
כנסת ולתפילה

מילה אחת פחות
בזמן התפילה —
כוונה אחת יותר
בלב.

“איזהו גיבור? הכובש את יצרו”

בפרקי אבות נאמר: “איזהו גיבור? הכובש את יצרו”. המשנה משנה לנו את המבט על גבורה. בעולם רגילים לחשוב שגיבור הוא מי שמנצח אחרים, מי שמרים קול, מי שמוכיח כוח, מי שאי אפשר לעמוד מולו. באה המשנה ואומרת: הגבורה הגדולה ביותר מתחילה דווקא במקום שאיש כמעט לא רואה — בתוך הלב.

“הכובש את יצרו” איננו אדם שאין לו יצר. אין אדם כזה. לכל אדם יש רגעים של כעס, קנאה, עצלות, פחד, גאווה, רצון לענות מיד, רצון להוכיח שהוא צודק. המשנה לא דורשת מאיתנו להיות מלאכים. היא מלמדת אותנו שיש רגע אחד שבו האדם יכול לעצור ולבחור. שם נמצאת הגבורה.

בפרשת שלח אפשר לראות שתי צורות של גבורה. יש גבורה חיצונית — לדבר מול עם שלם, לעמוד מול פחד, לומר “עלה נעלה”. אבל השורש של הגבורה הזו הוא פנימי. כלב בן יפונה היה צריך לכבוש את הפחד, את הלחץ החברתי, את הרצון להיות כמו כולם. לפעמים קשה יותר לעמוד מול אווירה מאשר מול אויב. כשכולם מדברים בייאוש, צריך גבורה לומר מילה של אמונה. כשכולם רואים רק קושי, צריך גבורה לראות גם שלחות.

הגבורה הזו שייכת לכל אחד מאיתנו. בבית, אדם שותק במקום לענות בכעס — זו גבורה. בבית הכנסת, אדם מוותר על הקפדה קטנה כדי לשמור על שלום — זו גבורה. בעבודה, אדם נשאר ישר גם כשאפשר לעגל פינות — זו גבורה. בקהילה, אדם מפרגן למישהו אחר אף שהיה רוצה את הכבוד לעצמו — זו גבורה. בתפילה, אדם מכבה את הרעש סביבו ומנסה לכונן עוד ברכה אחת — זו גבורה.

הרמב”ם בהלכות דעות מלמד שהאדם צריך להרגיל את עצמו בדרך האמצעית, במידות מתוקנות. מידות אינן משתנות ביום אחד. אדם לא נעשה סבלן בהחלטה אחת, ולא נהיה עניו רק משום שהבין שזה נכון. אבל כל פעם שהוא כובש רגע אחד, הוא בונה בתוכו דרך. כל עצירה קטנה מחזקת את השריר הרוחני של הבחירה.

חשוב לומר: “הכובש את יצרו” לא אומר אדם שמוחק את האישיות שלו. יש אנשים שחושבים שעבודת המידות פירושה לא לרצות, לא להרגיש, לא לדבר. זו לא דרך התורה. התורה רוצה אדם חי, פועל, בונה, משפיע. אבל הכוח שלו צריך להיות מונהג. כמו סוס חזק שצריך רסן, כך גם כוחות הנפש צריכים הנהגה. הכעס יכול להפוך לאכפתיות נכונה. הרצון להצליח יכול להפוך לאחריות. הכוח לדבר יכול להפוך לעידוד ולתפילה. הכול תלוי מי מחזיק במושכות.

זו גם הנוסחה הבריאה בעבודת ה': האדם פועל, אבל אינו מתגאה. האדם מתאמץ, אבל יודע שהכוח מאת ה'. האדם כובש את יצרו, אבל מתפלל על כך, כי גם הכיבוש הפנימי זקוק לסייעתא דשמיא.

כמה יפה קהילה שבה אנשים גיבורים במשמעות הזו. לא גיבורים שמנצחים זה את זה, אלא גיבורים שמנצחים רגעים של קפדנות, של דיבור מיותר, של פירוד, של אדישות. קהילה כזו נעשית מקום של אמונה, כבוד ושלוש.

השבת נוכל לקחת איתנו קבלה קטנה: לבחור רגע אחד שבו לא נותנים ליצר להוביל. רגע אחד של שתיקה במקום כעס, מילה טובה במקום ביקורת, הגעה לתפילה במקום דחייה, עזרה קטנה במקום אדישות. גבורה כזו אינה עושה רעש, אבל היא בונה אדם.

שו"ת בהלכות שבת

שאלה:

האם מותר בשבת להזיז מוקצה כלאחר יד, למשל לדחוף בעדינות עם המרפק עט או מטבע שמונחים על השולחן כדי לפנות מקום?

תשובה:

בדרך כלל אסור לטלטל מוקצה בידים בשבת. אולם טלטול “מן הצד” או “כלאחר יד” לצורך דבר המותר — כגון לפנות מקום על השולחן לאכילה או ללימוד — קל יותר, ובמקרים רבים מותר כאשר אין דרך נוחה אחרת. לכן אם עט, מטבע או חפץ מוקצה מונחים במקום שמפריע להשתמש בשולחן, מותר לדחוףם בשינוי, כגון עם המרפק או על ידי הזזת מפה/מגש אם עיקר הפעולה היא לצורך המקום המותר. אבל אין לעשות זאת כדי לשמור על המוקצה עצמו, כגון להזיז עט יקר שלא יימק, כי זה נחשב צורך המוקצה. במקרה של ספק מעשי, נכון לשאול רב.

מקורות:

שולחן ערוך אורח חיים סימן ש”א סעיף ה; משנה ברורה שם; שמירת שבת כהלכתה פרק כ; ילקוט יוסף שבת, דיני מוקצה.

PROMENADE VILLAGE 7700 BATHURST UNIT 1